

близъкъ приятель. И така, нашиятъ керванъ стана още по-забавителенъ. Тази работа излѣзе много сполучлива и нѣйнитѣ резултати не закѣснѣха да се покажатъ. Рафо, който преди малко тракаше зѣби — отъ серглькъ, разбира се — се затопли отъ скжпоценния си товаръ, а и Фурьо почна да мърда, задушенъ добре въ непроницаемото платнище. На Синитѣ скали го пуснахме, т. е. изтърсихме изъ платнището, и той, по старъ обичай, радостно зарипа по насъ. Съгрѣващиятъ компресъ бѣ стопилъ леда по него и вжтрешната топлина бѣ му възстановила силитѣ и бодростта. Повече за него не се безпокоехме.

Въ падината отъ Синитѣ скали до хижата бурята бѣ по-слаба. За около 5½ часа отъ монастыра стигнахме на хижата.

Пазачътъ на хижата, Велинъ, ни посрѣщна съ зяпнала отъ недоумение уста. И той не скри своето очудване, че сме се решили да пътуваме въ такова време. „Менъ, каже, да ми дадатъ една кола съ биволитѣ, пакъ не трѣгвамъ“

Термометрътъ въ землянката показваше 18° подъ нулата.

Разбрахме, че отъ Петъръ нѣма никакви следи. Слабата ни надежда, че може да се е прикрилъ нѣйде на зѣвѣтъ и като се е опомнилъ, да се е добралъ до хижата, бѣ разбита. Оставаше да провѣримъ и въ Симеоново, за да се простимъ съ всѣко предположение, че е успѣлъ да се измъкне изъ ноктитѣ на страшната буря. Чакъ презъ м. май трупътъ му бѣ намѣренъ.

Отъ Алековото кладенче той не можалъ да възвие къмъ Синитѣ скали, кждето днесъ почиватъ тленнитѣ му останки, но взелъ южно направление къмъ седловината на ребеда — източно отъ скалитѣ и от-